పార్వతి

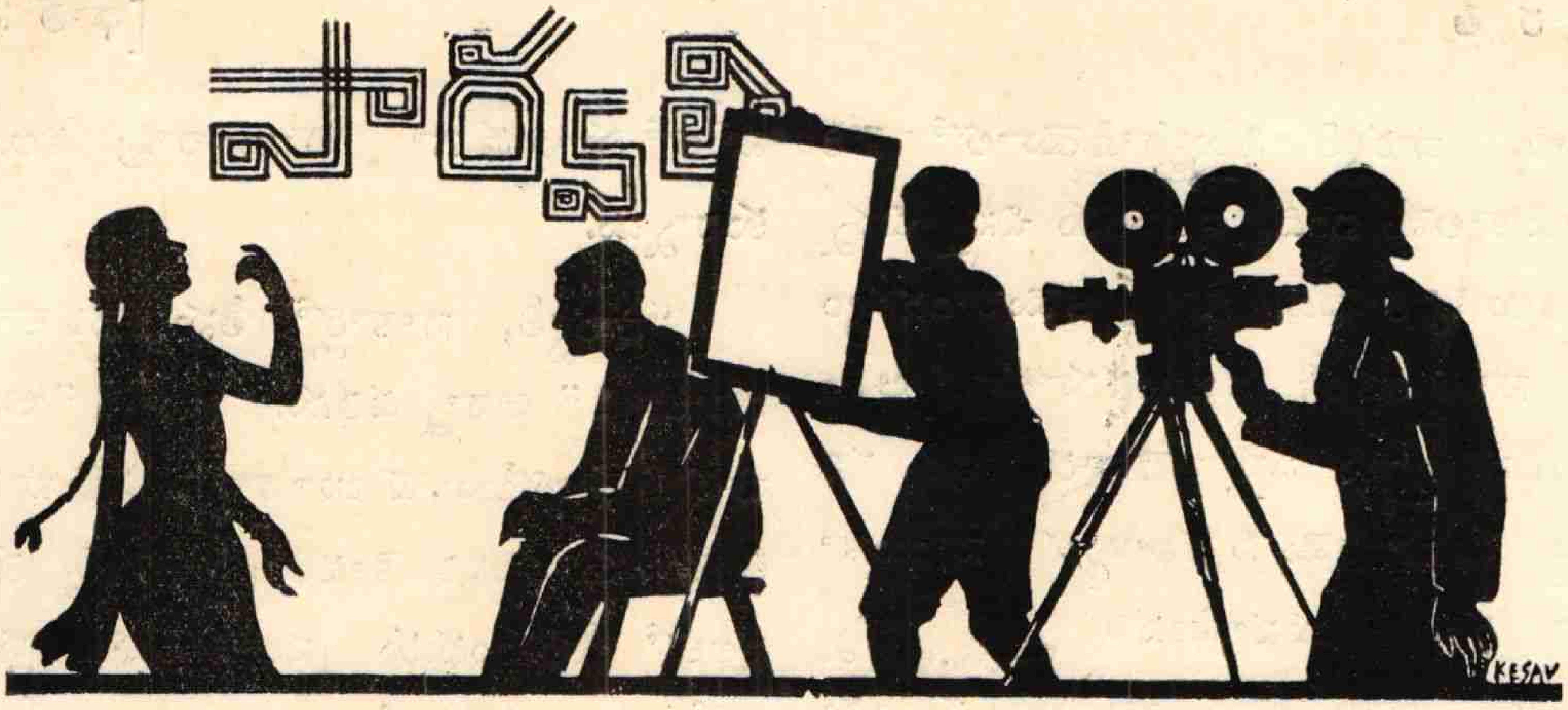

౧

ఈటాకీలు రాన్నిక్రితంమాట. బొంబాయి లక్ష్మీపిక్చర్సు కార్పొరేషన్ వారిస్టూడియోలో

"రెడీ" అన్నాడు డైరెక్టరు బాబూరావు. మూడు రిఫ్లెక్టర్లు (reflectors) ఫోకస్ చేశారు పార్వతివైపు. కెమేరాహాండిల్ మీద చేత్తోనుంచున్నాడు ఫొటోగ్రాఫరు. కాని డైరెక్టరువద్దనుండి మొదలుపెట్టమన్నమాట రాలేదు.

"ఏం పార్వతీ, ఈ వేళ రోజూకన్నా పాడుగా ఉందే? ఏమ్మా నిన్నటి రిహార్సల్లో చెప్పినవన్నీ మర్చిపోయావ్ ?"

"ఏమండీ ? ఏంలోపం వచ్చింది ?" అన్నది పార్వతి చేతులోనున్న కాగితాన్ని కొంచెం క్రిందికిదించి.

"అంతాలోపమే... నువ్వు ప్రేమించిన యువకుడు, నిన్నింతకుపూర్వం ప్రేమవాహినీతరంగాలలో తేలించి జీవితపరమావధిని చవిజూపిన ప్రియుడు, యిప్పుడు నిన్నేమాత్రమూకూడ ప్రేమించుటలేదనీ, యిదివరకటి నడతంతాకూడ నటననీ నీకొక ఉత్తరం వ్రాసేడనుకో. దానిని చూచినప్పుడు నీకేయేభావాలు కలుగుతాయో యిక్కడ కనపర్చాలి."

"అమ్మయ్యో ! అంతవరకు ఊహించలేదండీ. ఏభావంచూపాలి చెప్పండి. కోపమా? విచారమా? ..."

"చాల్చాలు. ఇక్కడ చూపవలసిన భావమొక్కటి కాదు. అనేకభావాలు వరుసగా ఒకదానితర్వాతొకటి కనపర్చవలసుంటుంది."

"..........."

"మరేమీకష్టంలేదు. చూడూ. నువ్వొకయువకుణ్ణి ప్రేమించావనుకో."

"ఊఁ. ప్రేమించాననుకున్నా."

"ప్రేమించానని మనస్సులో ననుకోడం కాదు. నిజంగా ప్రేమించినట్లే భావించాలి. ...... ప్రేమించాలి."

బాబూరావు గొప్పమేధావి. పిన్నవయసు ఫిలిండైరెక్టర్లలోకల్లా ఘనుడు. స్ఫుర

ద్రూపి. పార్వతి ఫిల్ముస్టూడియోలో చేరి కొలదికాలమే ఐంది. ఇదివరకు చిన్న చిన్న పాత్రలు ధరించేది. కాని, ఆమెసౌందర్యం చేత నాకర్షింపబడి ప్రజలందరూకూడ ఆమె నటించిన ఫిల్ముకు వస్తూండేవారు. ఇది కని పెట్టే మేనేజ రీమె నొకఫిల్ములో నాయికా పాత్ర ధరింపచేయవలసిందని డైరక్టర్ని కోరేడు. కాని డైరెక్టర రామెకు నటించు టేమియూ చేతకాదనీ, భావా లేమాత్రమూ కూడ చూపలేదనీ ఎంతచెప్పినా మేనేజరు వినలేదు. ఆయనకి తెలుసు పార్వతి నాయికా పాత్ర ధరించిందంటే ఫిల్ముకి అద్దె యెక్కువ వస్తుందని.నటనాకౌశలంతో ఆయన కేమిపని? అదంతా బాబూరావుమీద వదిలేసేడు. పాపము బాబూరావు ప్రతియొక్క దృశ్యా నికీకూడ ఎంతో కష్టపడుతున్నాడు.

ఈ సమయంలో యేమీ తోచలేదు బాబూరావుకి. ఆలోచించాడు. రెప్పవాల్చ కుండా తేరిపారచూసేడు పార్వతిముఖం వైపు రెండునిముషాలు. పార్వతి తెల్లబోయిం దాతని వైఖరి చూసి. ఇంతలో ఆతని కేదో తోచింది. పెదవు లదిరేయి, కన్నులు కొంచెం కదిలేయి. ముఖమెర్రబారింది. పార్వతికి భయం వేసింది.

"ఈరోజుకి పనైపోయింది. మీరంతా వెళ్లిపోవచ్చు" అన్నాడు ఘట్టిగా. పనివా ళ్లంతా వెళ్లిపోతున్నారు. పార్వతిమనసు కుదుటబడింది. ఆరోజుకి తనపనైందికదా అని సంతోషించింది. స్టూడియోలోంచి యింటికి పోబోతూండగా బాబూరావు కలుసు కున్నాడు.

"పార్వతీ, నాకార్లో తీస్కువెడతాను వస్తావా!" అన్నాడతను. "నన్నా!" అంది పార్వతితెల్లబోయి. బాబూరావుసంగతి పార్వ తికితెలుసు. ఇదివర కెందరో స్త్రీలీతణ్ని తమ వలలో వేసుకుందుకు ప్రయత్నించి విఫలు లయ్యేరు. ఎందరో భాగ్యవతులగుస్త్రీలు పెండ్లిచేసుకుందామని చూచేరు కాని బాబూ రావు నిరాకరించేడు. పార్వతి తాను స్టూడి యోలోకి వచ్చినక్రొత్తలో యీతనికై కొంచెం వ్యామోహపడింది గాని, తనకళ్ల యెదుట పరాభవంజరిగిన స్త్రీలని చూసి తన వ్యామోహాన్ని చంపుకుంది. "నన్నా" అన్న పార్వతి ప్రశ్నకి నవ్వుతూ అవునన్నాడు బాబూరావు.

"సరే" నన్నది పార్వతి.

ఇద్దరూ కార్లో కూర్చున్నారు.

౨

"పార్వతీ, ఈ రోజు చాలాఅలసిపోయే వు పాపం!" అన్నాడు బాబూరావు. అతని ముఖంలో యెప్పటి నిశ్చలత లేదు. మాటలో యిదివరకటి మాధుర్యంలేదు. కళ్లల్లో యిది వరకటి తేటులేదు. కాని బాబూరావు ప్రక్కను కార్లోకూర్చున్నా ననే సంతో షంలో యివేవీ గుర్తించలేదు పార్వతి.

"శ్రమేమీలేదు. నావృత్తే అదిగా. అప్పు డేదో కొంచెం శ్రమనిపించినా, యిప్పుడు

మాత్ర మేమీలేదు. హాయిగాఉంది” అల్లాంది చిరునవ్వుతో అతనిముఖంవైపు చూస్తూను. ఆతనిముఖవైఖరిచూసి కాస్త చకిత ఐంది. ఇంతలోనే పార్వతింటిదగ్గర కా రాగింది. కారు దిగింట్లోకి వెళ్లబోతూ బాబూరావు వైపు తిరిగి,

“తమరు శ్రమపడ్డారు నాకోసం. అనేక వందనాలు. శెలవూ” అని వెనుదిరిగి పోబోతోంది.

పార్వతి లోపలికి టీకోసం పిలుస్తుందను కున్నాడు బాబూరావు. కాని, అతనిచేత రాననిపించుకోడ మెందుకని కాబోలామె పిలవ లేదు.

“పార్వతీ, ఇంకా చాలప్రొద్దుంది. కల్బు కెప్పుడూరారు. ఒకరగంట యిక్కడుండే వెళతా” నన్నాడు బాబూరావు నిర్మొహమూటంగా. కార్యసాఫల్యం కోరేవానికి మోమాటంతో పనేమిటి?

పార్వతి నిర్ఘాంతపోయి, వెంటనే తెలివితెచ్చుకుని “తప్పక దయచేయండి” అంది ఆశ్చర్యసూచకమైన చూపుచూసి. పార్వతి ఆమాట అనడమే తడవుగా కార్లోంచి క్రింద కురికేడు బాబూరావు.

ఆనాటి బాబూరావు ప్రవర్తనకు కారణ మేమైఉంటుందా అని ఆలోచిస్తూ యింట్లోకి దారితీసింది. వెనుకనే బాబూరావుకూడా వెళ్లేడు. అతి నీరోజున ఆమెతో యింతచను వుగా మాట్లాడడానికి ఇంకేకారణం కన్పడ లేదామెకి ఒక్కటి తప్ప. అతడు తనని ప్రేమించియుండాలి...సావిట్లోకి వచ్చారు యిద్దరూ.

“దయచేయండి” అనొక కుర్చీచూపిం దాతనికి.

ఐతే యిదివరకులేనిప్రేమ ఇప్పుడెల్లా వచ్చిందా అని సందేహం కలిగింది. ఏమో మగవారిచేష్టలకి సబబూ, సందర్భం యేమిటనుకుంది. బాబూరావులాంటి ప్రియుణ్ణి సంపాదించబోతూన్నందుకు ఆనందంతో పొంగిపోయింది.

“ఏంపార్వతీ,నిల్చునిఆలోచిస్తున్నావూ? కూర్చో” అన్నాడతడు.

“ఇదిగో వస్తున్నా” నని లోపలికి వెళ్లి దుస్తులుమార్చి రెండునిముషాల్లో మళ్లా వచ్చింది. ట్రేతో బిస్కట్లు, టీ తీసుకువచ్చి టేబిల్మీద పెట్టిపోయేడు నౌఖరు. టీ కప్పుల్లోపోస్తూ బాబూరావువైపు చూసింది పార్వతి. అతడు తనవైపే రెప్పవాల్చకుండా చూస్తూండడం గమనించింది. తన సౌందర్యాబ్ధిని మునిగినవానినిగా తెలుసుకుంది.

“తీసుకోండి” అంది పార్వతి.

“ఆ” అన్నాడు బాబూరా వులిక్కిపడి నిద్రనుండి అకస్మాత్తుగా లేపబడినవాడిలాగ.

తన ఊహాల్ని స్థిరపర్చుకుంది పార్వతి. తన అదృష్టానికి పొంగిపోయింది. ఇతరనటీమణుల కందరికీ తలతీసేసిన ట్లుంటుందని విఱ్ఱవీగింది.

టీ పూ ర్తియైనతర్వాత,

"తోటలోకి వెడదాం రండి. చాలా క్రొత్తక్రొత్త మొక్కలువేయించాను. మీా రెక్కడా చూసుండరు అల్లాంటిపువ్వులు" అంటూ దారితీసింది అతని దృష్టిలోంచి తప్పించుకోడానికి.

"అవశ్యమూ చూడవలసినవే" అని వెనకనే బయల్దేరా డాతడు తన కార్యసాఫల్యానికి మొదటి మెట్టు పూర్తైంది కదా అన్న సంతోషంతో ఒక్కచిరునవ్వునవ్వి. తోటలో ఒక చిన్న చలువరాతిపై కూర్చున్నారిద్దరూను. అప్పుడే వస్తూన్న చంద్రుడు నవ్వుతున్నాడు బాబూరావు తెలివితేటలూ, పార్వతి అమాయికత్వమూ చూచికాబోలు.

" పార్వతీ ..."

అతనికంఠము అదో మోస్తరుగా ఉంది. పార్వతి మాట్లాడలేదు.

" పార్వతీ... " అనామెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. ఆమె యాతనికౌగిట్లోకి ఒరిగింది.

"పార్వతీ..." అనామెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. ఆమె యాతనికికౌగిట్లోకి ఒరిగింది.

3

బాబూరావు వెళ్ళిపోగానేపార్వతి తనజీవితమనెడి ప్రబంధంలో రెండో ఆశ్వాసం ప్రారంభమైనట్లు తలచింది. ఊహాసౌధాలెన్నింటినో నిర్మించుకుంది. అందు బంగారు తూగుటుయ్యాలలెన్నో అమర్చుకుంది. బాబూరావుతో ఆవుయ్యాలల్లో మెన్ని

మార్లో ఊగులాడింది. నిద్రపట్టక పాప మామెకు కల: తానొక సముద్రమధ్యంలో ఒక చిన్న బల్లచెక్కపై తరంగాలతో ఊగుతూ కూర్చున్నట్లూ, ఇంతలో బాబూరావొచ్చి తననావలోనికి తీస్కున్నట్లూ, కొంతదూరంపోయేక అతడొక పైశాచిక హాసమొనర్చి నావ ముంచేసినట్లూను. కెవ్వన కేక వేసి లేచింది.

ఈస్వప్న మామెను కొంతవరకు కలత పెట్టింది. కాని బాబూరావుమాట తల్చుకుని ఇవన్నీ మరచిపోయింది. స్టూడియోలో అందరికన్న, ఇండియాలోని డైరెక్టర్లందరికన్న యెక్కువజీతము ఇస్తారతనికి అల్లాంటి బాబూరావే భర్తౌతూంటే తనకికొరతేమిటి ? సౌందర్యానికా శరీరంతోనున్న మన్మథుడు; వయస్సా పాతికేండ్లు; తనకన్నా నాలుగేండ్లేపెద్ద. అల్లాంటి బాబూరావు తన ప్రియుడౌతూంటే యింక తనకు చింతేమిటి?... ఇల్లా ఆలోచించుకుంటూ నిద్రపోయింది పార్వతి. పాపం, ఎరుగదు ముందురాబోయేది.

పార్వతిదగ్గర సెలవుపుచ్చుకుని యింటికి వెళ్లేడన్నమాటేగాని హృదయంలో శాంతి లేకపోయిందాతనికి. తానారాత్రి చేసిన పని తల్చుకుంటే గుండె లదరసాగేయి. ఫిల్మునందలి యేదృశ్యానికై ఒకస్త్రీ యొక్క మానమును భంగపరచిన తన మూర్ఖత్వాని కెంతో బాధపడ్డాడు మనస్సులో రేపీసంగతి తెలిసినతర్వాత ఆమెస్థితెల్లా ఉంటుంది? తననుగురించి ఏమనకుంటుందీ? అన్నప్రశ్నలు తల్చుకుంటే ఆతనికి గుండె లాగిపోయేవి. తానెంతబుద్ధిహీనుడై పశువులా ప్రవర్తించాడో యిప్పటికి తెలుసుకున్నాడు బాబూరావు. ఈసమయంలో ఏమిచేయడమన్న ఆలోచనలో పడ్డాడాతడు. ఫిల్ములో దృశ్యానికేమీ లోటురాకూడదు; పార్వతి కాట్టే కష్టంకలుగకూడదూ; ఆమెకు తనయందున్న గౌరవానికి లోపంరాకూడదూ......

ఇల్లాఆలోచిస్తున్న ఆతనికొక సులువైన మార్గమొకటి కన్పడింది ఈకష్టాల్నన్నింటినీ కూడా దాటడానికి. తా నవివాహితుడు, యౌవనుడు. ఆమెయూ సౌందర్యవతి, సుగుణవంతురాలు. తన్నేప్రేమించి, తనప్రేమనే దొంగిలించకలిగేనని ఆరాత్రి పొంగిపోయిన పార్వతిని తానెందుకు వివాహమాడకూడదు?

౪

మర్నాడు పార్వతి స్టూడియోలోకివెళ్లేప్పటికి పనివాళ్లంతా సిద్ధంగాఉన్నారు. మొదటనేఅడిగింది డైరక్టరుగారేరని. మేనేజరుగారితో మాట్లాడుతున్నారని సమాధానం వచ్చింది. ఊరికే అటూయిటూతిరుగుతూంది పార్వతి క్రితంరాత్రిసంగతులు తల్చుకుంటూ కాబోలు.

"పార్వతీ" అనొక కర్కశస్వరం వినపడింది వెనకనుండి. బాబూరావు కందిపోయిన ముఖంతో, ఎఱ్ఱబారిన నేత్రద్వయంతో ఆమె

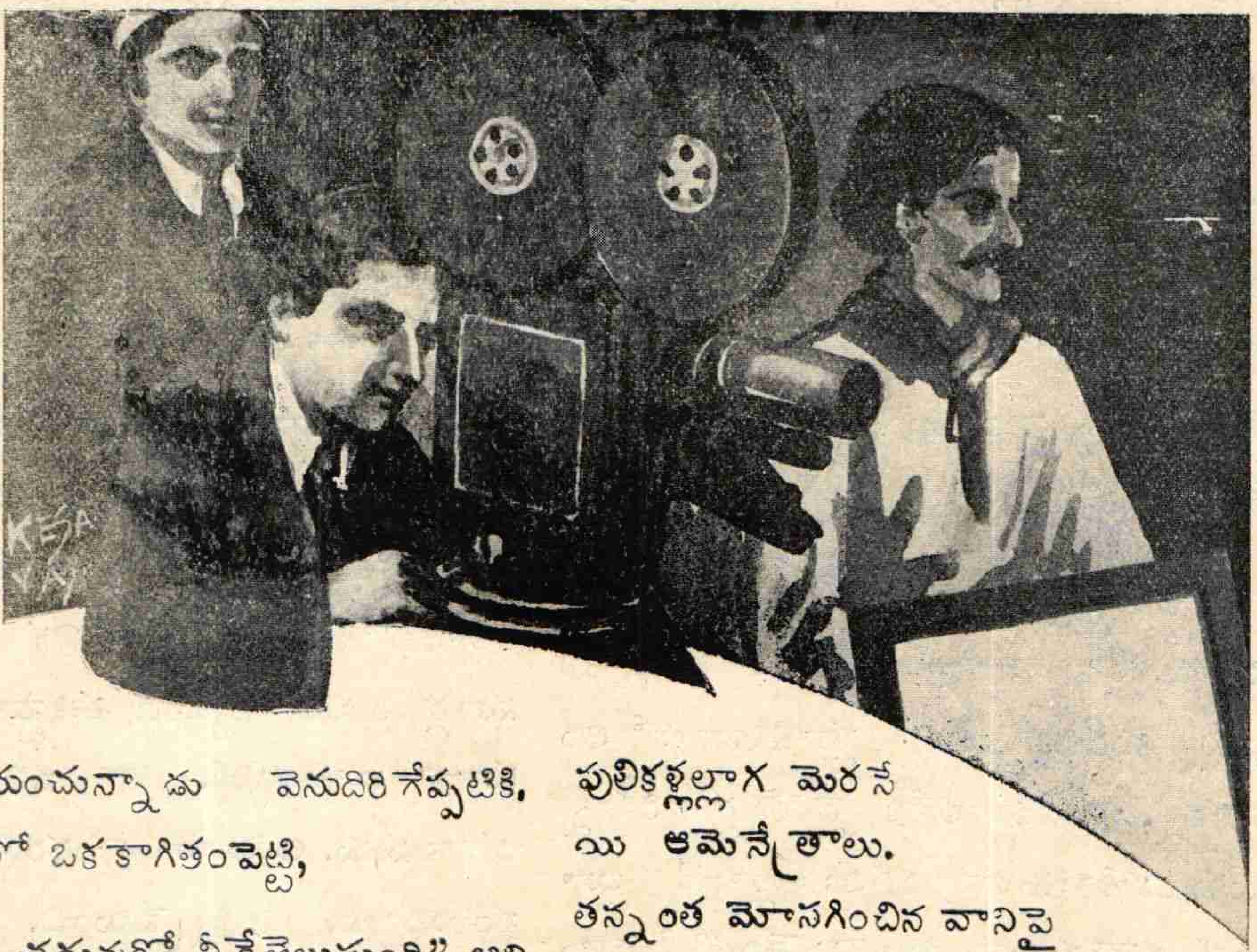

యెదుట నుంచున్నాడు వెనుదిరిగేప్పటికి, ఆమెచేతులో ఒకకాగితంపెట్టి,

"అది చదువుకో నీకేతెలుస్తుంది" అని గబగబా వెళ్లిపోయాడు — కెమేరా దృష్టిలోంచి తప్పుకున్నాడు. పార్వతి కాగితం పైకెత్తి చదువుకుంది. తాను పార్వతిని ప్రేమించుటలేదనీ, యిదివరకు జరిగినదంతా ఊరక కామేచ్ఛవల్లనేగాని ప్రేమ యేమాత్రమూ లేదనీ.

ఇంతవరకూ చదవగానే నోటినుండి "ఆ" అన్నమాట అప్రయత్నంగా వెలువడింది. శూన్యదృష్టులు చూడ్డం మొదలుపెట్టింది. అంతట్లో తన ఆకాశహార్మ్యాలన్నీ నేలమట్టమయ్యాయని విచారించింది. కళ్లవెంబడి నీరుకారుతోంది — కెమేరాలన్నీ గబగబా పనిచేస్తున్నాయి—వెంటనే కోపమొచ్చిందామెకు బాబూరావుమీద. ఆడుపులికళ్లల్లాగ మెరసేయి ఆమెనేత్రాలు. తన్నంత మోసగించిన వానిపై కసితీర్చుకోవాలనిపండ్లు పటపటకొరికింది. ఇంకక్కడుండలేక వెళ్లిపోయింది.

"పార్వతీ!" అని పిలిచేడు బాబూరావు. పార్వతికి వినపడలేదు.

ఇంట్లో మంచంమీద పండుకొని వెక్కివెక్కి యేడ్చింది, యేడుస్తోంది. తలుపుతీసుకు బాబూరావు ప్రవేశించాడు.

"పార్వతీ........."

పార్వతివేడికన్నీ రింకా దిండును తడుపుతూనే ఉంది.

తక్షణం మంచంమీద కూర్చుని ఆమె తలయెత్తి తన ఒళ్లో పెట్టుకుని, కపోలాలమీది కన్నీటిబిందువుల్ని చేరుమాలుతోతుడుస్తూ,

"నిజమనుకున్నావేమిటి పార్వతీ,ఆ ఉత్తరం?నిన్నూరికే అల్లా నటింపచేయడానికి వేసిన

నన్నుగడ అదం
తా. అంతేకాని
నా పార్వతిని
నిన్నువదుల్తానా? ఈ
రోజున మేనేజర్నడిగా.

"కళ్ల వెంబడి నీరుకారు
తోంది—కెమేరాలన్నీ గబగబా
పనిచేస్తున్నాయి—"

యీ ఫిల్ము తయారైపోవడంతోటే నిన్ను స్టూడియోనుంచి విడుదలచేయడానికి ఒప్పుకున్నాడు. మన వివాహానికి నీ అభ్యంతరమేమీ లేదుకదూ."

"ఏమిటీ?" అంది పార్వతి తలెత్తి ఆతని ముఖంవైపు చూస్తూను.

౫

ఐదార్నెల్లుపోయేక లక్ష్మీథియేటరులో బాక్సుసీటులోకూర్చుని, ఫిల్ములోని ఆ దృశ్యం సర్వజనశ్లాఘనీయ మవడానికి కారణం నీవంటే నీవేనని వాదులాడుకుంటున్నారు పార్వతీ, బాబూరావులు!

జీవనోపాయము

D. A. R